

Патријарх Профирије служио свету Литургију у манастиру Ваведења Преосвете Богородице у Београду

Његова Светост Патријарх српски г. Профирије служио је 30. јула 2023. године свету Литургију у манастиру Ваведења Пресвете Богородице у Београду и том приликом беседио:

– Браћо и сестре, и данас, као и у сваком одломку из Јеванђеља који читамо на светој Литургији, имамо драматичне догађаје, догађаје везане за живот Исуса Христа, за Његово спаситељно дело, али и догађаје који се непосредно тичу не само прошлих времена, времена када су се они збили, него и нас непосредно, свакога од нас појединачно. Господ је у пустињи, на пустом месту. Око Њега мноштво људи слуша Његову реч. Већ је поодмакао дан и сви који су сабрани око Њега, проведши много сати у Његовој близини без хране, логично је да су огладнели.

Чињеница да Христа прате људи и у пустињи и чињеница да и у пустињи Господ чини чудо открива пустињу као важно место, место које је, са једне

стране, дивље, које је шкрто, које подразумева мноштво искушења, недаћа и изазова, али истовремено то је и место које рађа велике идеје. Највећи број великих религија поникао је из пустиње. То место такође рађа велике умове, велике људе. Сви пророци, подвижници и аскете проводили су време у пустињи. И сам је Господ, посебно пред сваку Његову духовну активност, а најпре пред почетак Његове проповеди о Њему као Месији, провео у пустињи, а и касније, све до свог Распећа, комбинује деловање међу народом по насељима, по насељеним местима, али и боравак у пустињи.

Пустиња није само географски појам, географски простор. Пустиња је пре свега духовни појам. У пустињи може живети свако од нас без да је изишао из града, јер пустиња је пре свега усамљеност, остављеност од Бога и људи, боље речено, напуштање Бога и људи. Дакле, пустиња може бити биолошка категорија, али исто тако и духовно стање. Ево, Господ показује да је пустиња благослов. То показује најпре својим примером. Зашто? Зато што је пустиња истовремено самоћа, могућност да одвојимо свој ум од спољашњих слика, од информација, од података који долазе споља, а неретко и од информација које долазе од непомјеника са само једним циљем, а то је да нас одвоји од онога што је нама једино потребно, а то је наша везаност за Христа, да нас одвоје од Бога, да нас одвоје о темеља нашег живота.

Међутим, када смо на усамљеном месту или у клијети свога срца, како каже Господ, тада имамо прилику да стојимо пред Богом. Стојећи пред Извором свога живота, стојећи пред Оним који је почетак и крај, стојећи пред самим Богом, стојимо пред Њим не узалуд, него пред Њим као пред огледалом, пред Њим као пред могућношћу да видимо себе онаквим какви јесмо у односу на оно какви бисмо требали да будемо, да видимо себе у контексту заповести Божје, да видимо себе у контексту закона Божјег, да видимо и препознамо да ли стојимо на путу спасења и трудимо ли се слабашним и немоћним својим снагама да Христос буде наш живот, да Јеванђеље Његово буде наш пут и закон, да Јеванђеље Христово и реч Христова буду критеријум и мера којима меримо све остало, сваку другу реч, сваки други закон, али најпре меримо и одмеравамо, оцењујемо и процењујемо себе. Ако узмемо било коју другу меру мимо Христа или самога себе узмемо за меру у најмању руку нећемо се исправно видети, а по правилу ићи ћемо погрешним путем.

Дакле, пустиња заправо није усамљеност. Пустиња је место молитве, а молитва није ништа друго него општење са Богом. Молитва је заједница са Богом, а преко Бога онда на исправан начин и са свом творевином, па и са самим собом. И ево, ту, у пустињи, Господ показује најпре ништа ново и

необично, чинећи чудо претварајући хлеб и рибу од мале количине у онолико колико је потребно да се сви људи нахране и да још претекне. Глад и жеђ јесу уткане у нашу природу. Ми смо гладна бића. Човек је гладно биће. Оно смо чиме се хранимо. Умножавање хлеба и рибе и насићење гладних окупљених око Христа јесте само символ наше унутрашње глади. Онда када се хранимо речју Христовом, када се хранимо духовном речју, постајемо духовна бића. Оно смо што једемо, оно смо што пијемо, оно смо чиме се хранимо. Ако је духовна храна основна храна којом се хранимо, онда постајемо духовна бића и онда нам никада неће недостајати онога што је споља и што је спољашње. Ако најпре чезнемо за спољашњом храном, за спољашњим вредностима, за материјалиним вредностима, онда ћемо - што више стичемо, што више имамо, што се више хранимо - бити све гладнији, све празнији. Што више имамо, више ће нам недостајати. Та спољашња храна, као и унутрашња храна, јесте као морска вода којом хоћемо да утолимо своју жеђ и глад, али што је више пијемо све смо жеднији. Исто је и са духовном речју. Што се више хранимо духовном речју, смислом, благодаћу Божјом, што се више напајамо лепотама божанским, утолико смо гладнији и жеднији тих истих лепота.

Дакле, иштимо најпре Царства небеског - јесте реч Христова! Иштимо најпре духовне хране и духовног пића и све остало ће нам се додати. Све остало ћемо добити у мери која је за сваког од нас појединачно најбоља. Наравно, није свачија мера иста, а свачија треба да служи не само њему и његовом спасењу, него да служи пре свега могућности да гради заједницу, да дарује себе кроз оно што добија од Бога. Нека би Господ дао да и ми, браћо и сестре, увек најпре иштемо духовну храну, Јеванђеље Христово, реч Његову, да растемо у Духу Светоме благодаћу Божјом и онда ћемо све остало добити баш онолико колико нам треба, а што је најважније од свега, имаћемо мир, радост, лепоту, истинско и право духовно здравље тако да ћемо моћи да препознамо да је Исус Христос Син Божји, наш Бог и Спаситељ, коме нека је слава у векове векова, амин.

